

zimi ali že prej nagnil, zravnaj ga; če rahlo stoji, ga trdno postavi, posebno pa pazi, da ti ne sega gori v drevesni koš (krono), ampak samo do koša. Napačno je in za drevo nevarno, če je kol v koš podaljšan, ker se veje ob njem tarejo (drgaajo) in se na tistem mestu narede rane; veje začno na ranah trohniti in se prej ali slej posuše, ali pa dobe tam raka ali kakšno drugo bolezen, vsled katere počasi tudi usahnejo. So se vezi potrgale, vnovič priveži drevo na kol in daj ob deblo in kol položeni vezi podobo 8. Prvih 5—6 let prireži vsako vejico za četrti del njene dolgosti in sicer neposredno nad zdravo brstjo. Pustiš nad brstjo štrcelj, ti rana ne zaceli, ampak štrcelj se zgoraj posuši, ne da bi rana zarastla in štrli od veje preč, kar je grdo gledati. Pri obrezovanju glej na to, da bo veja, katera podaljšuje v košu deblo (veja voditeljica), rasla ravno na kviško; v to svrhu obrezuj tako, da bo stala končno brst pri takšnih vrstah, katerim raste koš le na široko, na notranji strani, pri vrstih pa, kjer silijo veje naravnost na kviško, na zunanji strani.

Če koša prva leta ne pristrižeš, ti spodnje brsti na vejah ne poženo, ampak ostanejo speče; veje imaš na spodnjem delu prazne; ne nastavijo ti nobene cvetne brsti; pač pa se obložijo s cvetnim brstjem, ako si jih prav privezal. Z rezjo pa tudi lahko škoduješ in to takrat, ako preveč veje odrežeš, namreč več, kakor četrti, ali k večjemu tretji del. V tem slučaju poženo popolnise spodnje brsti in dajo dolge, neplodne veje, pa nič plodnega brstja.

Ako je koš pregost, izreži iz njega vse veje, ki se križajo, vse, ki se med seboj tarejo, sploh vse pregosto stoječe veje. Za takšne veje ti nikakor ne sme biti žal, ker le koristiš drevesu in sebi, če jih odstraniš, zato ti bodo druge obilnejše rodile in ti tem lepši in popolnši sad dajale. Včasih se prikažejo na deblu, zlasti spodaj pri tleh dolge in močne mladike (roparji). Le-te se morajo spomlad, če se ni to že poprej zgodilo, vse porezati.

Prstni kup okoli debela popravi vsako pomlad. Presekaj in prerahljaj ga z motiko, napravi ga na novo in mu daj podobo plitve skleda. Priporočam ti tudi, da ga obložiš z gnojem, listjem ali pezdrijem, s tem ohraniš prst nad koreninami vlažno. Če zamočiš drevo, ko si napravil prstni kup, z gnojnico, kateri si prilil dvakrat toliko prestane (ne studenčne vode), ti bo to drevo poplačalo z bujno rastjo in večjo rodovitnostjo. Z gnojnico zamakati mladih dreves, posebno po dežu, tudi po leti ne zamudi. Pridneje ko boš zamakal, lepše bo rastlo drevje, obilniše ti bo rodilo in tem popolnise sadje ti bo dalo.

Večjemu mlademu drevju tudi izrezuj koš; a mladik prirezavati ni več treba; koristno pa je prenavljati mu prstni kup in zamakati ga z gnojnico.

S starega sadnega drevja požagaj vse suhe veje, ker so drugim na poti. Da jih boš lažje zasledil, zaznamuj si jih že jeseni, dokler je še listje na drevju. Rano zamaži z blatom, katero si napravil iz ilovice in kravjeka, da ne bo drevo na tistem mestu začelo prhniti. Tudi dupla, ki se morebiti že nahajajo pri starem drevju, zamaži in zamaži z blatom, da ne boče duplo znotraj dalje prhnelo. Takšna stara drevesa pa, katera so že začela pojemati in obnemagovati, poderi in vsadi na njihovo mesto mlada.

Sneg in veter včasih natereta, načesneta ali pa popolnoma odlomita ali odčesneta vejo. Ako je veja samo natrena ali načesnena, priveži jo na vejo voditeljico ali katero drugo močnejšo vejo z vrvi ali trto; debeleje veje tudi lahko pripneš z jarmom (telegami) katerega si naredil iz lesa. Takšne veje se navadno zopet primejo, ako so se dobro zravnale in se je rana skrbno zamazala. Odlomljeno vejo odžagaj pred manjšo stransko vejo, rano pa gladko obreži z ostrim nožem in jo zamaži. Odčesnjeno vejo popolnoma odstrani in rano zamaži. Konec prih.

Sejmi. Dne 12. aprila v Koprivnici, Podčetrku, Vildonu, Ljutomeru, na Ptujski gori in v Šoštanju. Dne 13. aprila v Imenem (za svinje). Dne 14. aprila pri Novi cerkvi, na Bregu pri Ptuj (za svinje) in v Zdolah.

Dopisi.

Iz Vitanja. (Svoji k svojim!) Kako lepo se glasi te geslo! Koliko se piše o njem po naših časnikih! Ali pa tudi mi prisegamo na to geslo? Ne! V Vitanju se ne! To je že neodpušljivo! Prav se nam zgodi, ako nas naši narodni nasprotniki teptajo z nogami, ako z nami delajo, kar hočejo! Nimam besed, s katerimi bi ožigosal postopanje nekaterih tukajšnjih posestnikov, ki so sicer narodnjaki, ki imajo vplivno besedo pri raznih naših društvih, ki imajo vpliv na svoje sozupljane, pa tako ostentativno sami prezirajo krasno naše geslo: »Svoji k svojim!«, ko bi nasprotno naj zadnjega kočarja pri vsaki priliki navduševali zanj!

Pač pa so si naši vitanjski veliki in majhni nemčurčki prisvojili to naše geslo. Usoda je hotela, da se je tukajšnji slovensko misleči učitelj priženil v trško hišo, kjer je slučajno že veliko let gostilna. In ta gostilna je sedaj veliki večini tržanov slovensko strahilo. Izogibajo se je, »kakor hudič križa«. Ako pa se kedaj kateri nemško misleči tržan zaleti v njo, že je vse nemčursko Vitanje nad njim, kakor razdraženi sršeni. Kričijo nad njim in ga rotijo, kako zamore on, Nemec, posetiti »bindišarskega« učitelja! Kaj ne, usnjari Hofbauer? Zakaj le Vi svojega usnja ne prodajate samo tje v Berlin? Da, slišite in strmite, celo tukajšnji c. kr. gosp. žandarji imajo prepoved obiskovati to gostilno! Odkod pa? Enako prepoved imajo baje trgovski pomočniki nekega tukajšnjega trgovca, ki je tudi pristen Nemec tam s Hrvaškega. Nekateri teh mogočnejšev si upajo celo, kaj upajo, predrznejo se, naše ljudi odvrčevati od obiska te gostilne. Kaj ne, Vi gosp. klepar Schuster, ki se znate tako laskati? Tega možicelja pa bi vendar priporočal, da bi si ga gg. duhovni in posvetni narodnjaki malo ogledali, kadar bi prišel prosjačit za oddajo kakih kleparskih del. Ne dajte se, Škalčani, premotiti! Slovenci, oklenite pa se tudi, kolikor je mogoče, vsi, vsi, mirnega trgovca L. Voduseka!

Vi pa, nemški gostilničarji, trgovci in obrtniki vitanjski, katerim vse, kar je slovenskega, tako čudno močno mrzi, dajte si nad svojimi gostilnicami, štacunami itd. napravite v črno-rudeče-rumenih barvah napis: »Od slovenskih psov se tukaj ne vzame na nobeden način niti po slovenskem dišeči denar!« In stavim glavo, v dveh letih bode vas morala polovica s trebuhom za kruhom v blaženo Bismarck-ovo državo. Primere imate v teku pol leta tri: trgovec, krojač, mizar.

Iz Noršinec pri Ljutomeru. (Občinske volitve) so bile pred kratkim pri nas. To ravno ni kaj posebnega, ali vendar so bile te volitve letos čudne in vredno je, da se to zabilježi. Že več tednov pred volitvijo je naš znani občan Semlitsch, po domače »Hanzek«, v Noršincih ga nekateri hudobneži imenujejo tudi »lotmerski pinč«, pripravljaj na vse načine posestnike noršinske in babinke, naj vržejo stari slovenski odbor in naj volijo družega, ki ga je on na nemškutarski podlagi sestavil.

On je krožil ves zbezan po občini in nabiral nemškutarčke ter se vedno pretil, da morajo po sili zmagati Nemci. Pri tem beganju volilcev sta ga podpirala Obreza in Kšela. Žalostno, da je šlo kakih 10 posestnikov njim vendar na limanice in osramotilo slovensko ime. Ali vendar se jim ni posrečilo nemškutarski odbor sestaviti, kajti zmagala je sijajno slovenska stranka v vseh treh razredih. Čast vsem tistim volilcem, ki so narodne in poštene može v odbor volili!

Ker pa ti narodni odpadniki pri volitvi novega odbora niso svojega slabega namena dosegli, so se lotili ti nemčuh drugega dela. V naši občini se je lansko leto ustanovilo slovensko gasilno društvo. To pa je tem ljudem trn v peti. Ti revčeki bi radi temu nasproti ustanovili neko »nemško« gasilno društvo s sedežem v Babincih. Res je Obreza na zemljišču, ki ga je Kšela za te namene podaril, leseno spravišče orodja na svoje stroške postavil. Zdaj pa hajd k nemčurčkom v Ljutomer na pomoč, kateri so njim takoj pomagali in staro brizglo darovali in naš »Hanzek« jo je dne 18. marcija z velikim veseljem iz Ljutomera v Babince — a ne v Noršince, kjer on domuje — odpeljal, kjer so ga nemčuhi s pokanjem možnarjev pozdravljali. V nedeljo dne 20. marcija pa so jo v gostilni Sereca pri vinu in teletni naši nemškutarji — tudi nemčurji iz Ljutomera — blagoslovljali.

Mi narodnjaki pa se teh po sili Nemcev prav nič ne bojimo, niti pri občini, niti pri gasilnem društvu, in samo obžalujemo, da so se tej zgagi tudi Bežan, Sterman in drugi pridružili. Bog jim daj boljšo pamet!

Iz Crešnjeveca pri Slovenski Bistrici. (Minoli) so lepi časi sv. misijona, katerega je včakala crešnjevska fara po neumornem delovanju našega častitega duhovnega pastirja, g. župnika. Prenovljena je župnija vsa, stara zanemarljena cerkev ustala je k novemu življenju. Vse je prenovljeno, vse pomlajeno.

Ljudje si srečo voščijo, hvalijo Boga, da jim je vse to naklonil neskončno dobri Bog.

Toda veliko, veliko žalost bereš v srcu dobrih, prenovljenih faranov, ko vidijo, da je v fari nekaj taci, ki tega ne spoznajo, in to so socijalni demokratje, ki so se zaplodili v par letih tudi v crešnjevske župniji. — Kedo pa je zanesel to strupeno seme med poštene in pridne crešnjevske farane? Neki c. kr. sodnijski sluga iz Slov. Bistrice, piše se Valjavec, ako sem dobro razumel.

Razširjati je začel mokrasko glasilo, časopis »Delavec«, ter ga usiljeval kmetom, ko je opravljal svojo službo. Kako se to strinja z njegovo službo, bode nam že povedal g. sodnik bistriški, ki o celi stvari že ve. Žalibog, dobil je ta Valjavec nekaj kalinov, ki so mu šli na limanice, in zdaj berejo od cerkvene oblasti prepovedani mokraski list: »Delavec« in »Rudeči prapor«.

Med vsemi pa se najbolj odlikuje širokoustni vrhloški župan, Jožef Gollob, ki je vso občino vrhloško okužil s svojim mokraskim obnašanjem, v veliko žalost in sramoto celi crešnjevske fari. Z njim v zvezi je neki Šimon Šragen iz Lukanje vesi, ki ne uživa posebnega spoštovanja pri poštenih ljudeh. Za njima pride Mihael Pahič, mlinar, kateremu že itak voda v grlo teče in Franc Vrhek iz Leskovca, ki mažejo domačega g. župnika za njihov trud v »Delavcu«. Ne smemo pa pozabiti še jednega, ki se je znal včasih pobožnega hliniti celo proti duhovščini; to je Štefan Sprager, kateremu že itak klenka mrtvaški zvon na kmetiji.

Vsi ti očitno kažejo svojo rudečo, mokrasko barvo, in najbolj se je pokazalo v nedeljo, dne 27. marcija, ko se je volil novi cerkveni konkurenčni odbor. Izvoljeni so sami mokraki. Dogovorjeno in napeljavano je že vse bilo; krivica ki se je tu godila, vpije že preveč v nebo. Volitev mora biti ovržena. Pošteni kmetje so se sramovali, odšli so žalostni in niso hoteli podpisati. Vložil se je priziv. Sramotni pečat se je vtisnil celi fari, ker načelnikom konkurenčnemu odboru je bil voljen Šragen, ki se očitno baha s svojo nevero.

Se o jednom bi radi kaj povedali, pa za danes naj bode. On deluje bolj zvito in skrito za hrbotom, pod klobukom. Toda vse pride na dan! Ve naj, stol, na katerem sedi že nekaj let, ima črvice noge, predno preteče 2 leti, pregrizel bode črv noge temu stolu in padel bode globoko in vse mu poreče: »Prav mu je, ker zadnja njegova rešilna bilka, katere se je oklepaj, bili so socijalni demokratje, ki so ga tudi pokopali!«

S Ptujkega polja. (Čudne sanje.) Ljubi «Slov. Gospodar!» Zadnjič je imel Tvoj prijatelj Luka čudne sanje. A ker sem sanjal prav o Tebi, zanimalo Te bode morda, kaj je šumelo tisto noč po moji glavi. — Zdelo se mi je, da so izvolili Borovega Luka v občinski odbor, še več, naredili so ga županom. Zdelo se mi je, zdaj sem nekoliko kakor majhen kralj v svoji občini. Koj sem razmišljeval, kaj hočemo storiti prvič, drugič in tretjič, da vedo kmalu krog in krog, kakšen možak je tukajšnji novi župan. In res, posrečilo se je vse. Dobili smo slovenski novi pečat, slovenske tiskovine, ustanovili slovensko gasilno društvo, bralno društvo in še marsikaj. Ker mi je zaupal slehern možak, volili so me nadalje še tudi v krajni šolski svet, kjer so me kmalu tudi postavili načelnikom. No, to si je Luka že dolgo želel, da bi imel v tem zboru tudi kako odločilno besedo. Koj pri prvi seji sem se postavil krepko po koncu in čeprav me je hotel imeti malo strah, začel sem pogumno tako-le:

«Slavni udje krajnega šolskega sveta! Dandanes čitamo po vseh časopisih, da imamo mi Slovenci trdi boj, ako hočemo še dalje biti gospodarji na svoji zemlji. Zato se moramo s podvojeno skrbnostjo povpraševati vsak dan, ali pač nismo tu in tam samovoljno in po lastni nemarnosti v tuji oblasti. Čudili se bode, ako vam rečem, da hodimo mi vsi, kar nas je tukaj v našem zboru, tujcem, sovražnikom našim v roboto. — Pregledal sem vse tiskovine, koje smo rabili do sedaj za krajni šolski svet, kakor tudi za našo šolo. In kaj sem zapazil? Čujte! Vse tiskovine tiskane so na Ptuj pri onem založniku, ki je prusak po rodu in mišljenju in niti ene tiskovne pole nisem našel z opombo: «Tiskano v tiskarni sv. Cirila» ali pri «Hribarju v Celju». Predragi spoštovani udje! To mora biti odslej naprej drugače. Svečano in slovesno predlagam tukaj, da naročimo že sedaj o veliki noči, posebno pa jeseni o vseh svetnikih, ko se pričinja novo šolsko leto, vse potrebne tiskovine v Mariboru v tiskarni sv. Cirila. Svoji k svojim!»

«Dadalje predlagam, da objavimo ta sklep v prih. «Slov. Gospodarju», naj zvedo tudi drugod, kako uneto delujemo pri nas in naj se ravnajo po našem vzgledu. Morebiti je marsikak krajni šolski svet v narodnih rokah, a nja udje še niti mislili niso na to, koliko denarja nosimo leto za letom tujcem za tiskovine ter zanemarjamo s tem slovenske tiskarne».

Burno odobrovanje donelo mi je še po ušesih, ko sem — se prebudil. Torej le lepe sanje, in ti ubogi Luka nisi v resnici, temveč le v sanjah storil to, kar je tako razvnelo tvoje srce! Zato seznanim Tebe, ljubi moj «Slov. Gospodar», s prelepimi svojimi sanjami ter pristavim le kratko: Ali ni resnično, da naročujejo mnoge šole in šolski sveti tiskovine pri naših največjih narodnih nasprotnikih? Poboljšajmo se v prihodnje! Že od velike noči naprej delujmo vsak po svoje bodisi kot udje krajnega šolskega sveta ali kakorkoli v ta namen, da naročujemo Slovenci svoje tiskovine brezizjemno le v Mariboru v Cirilovi tiskarni in v Celju pri Hribarju. Kamor imamo bliže, se obrnimo, da se uresniči kmalu po vsem Štajarskem sanje vašega Luka Borovega.

Iz Laporja pri Slov. Bistrici. (Le složno naprej!) Z radostnim srcem Vam naznanjam danes, č. g. urednik, da se tudi pri nas v skritem koticu začelo opazovati neko živahno gibanje t. j. ljudstvo je dejansko začelo kazati vrednost prelepega Slomškovega izreka:

Prava vera bodi vam luč,
Materin jezik bodi vam ključ
Do prave, zveličanske omike».

Dobro vedoč, da je v dosego prave omike pred vsem potrebna prava vera v zvezi z materinim jezikom, se je na podlagi tega tudi pri nas bojda osnovalo bralno društvo.

Načelo tega novega društva kaže nam prelep namen, a žalostilo nas je nekaternike

strankarstvo, ki se je pokazalo pri prvi oznovni seji. Složno, skupno delovanje naj veje v takšnih društvih, kar vodi do zaželenega smotra in napredka, ne pa strankarija, ki zapuša le žalostne sledove prepira in nazadovanja. Tega mnenja bili smo nekateri, ki tudi radi beremo in smo ukaželjni, a ostali smo prav brez vse vesti, da se snuje prekorsno društvo.

Umevno je, da bi lahko združeni prevdarjali to in ono v korist društva in prevažna pravila skupno mojstersko izdelali. To je važna stvar vsakega društva! Zakaj torej takšno prezirljivo postopanje, ker vam je vsem znano, da smo in bomo vsikdar z vami za napredek in omiko našega naroda!

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knezoškof) so danes, na veliki četrtek dopoldne peli v stolnici sv. mašo, pri kateri je bilo skupno sv. obhajilo, blagoslovili so sv. olja ter 12 starčkom po vzgledu Jezusovem umivali noge; najstarejši steje 96, vsi skupaj pa 987 let. Prihodnjo nedeljo bodo pa mil. knezoškof peli v stolnici ob 10. uri slovesno sv. mašo, po kateri bodo vernikom podelili papežev blagoslov. Kdor ta blagoslov po navadnih pogojih vsprejme, dobi popolne odpustke.

(Veselo alelujo) želimo vsem svojim čislanim dopisnikom, prijateljem in naročnikom, pa tudi vsem političnim nasprotnikom. Posebno danes zahvaljujemo gg. dopisnike za vrlo dopisovanje in vse prijatelje, ki nam vsak dan enega ali več novih naročnikov pridobijo. Le tako krepko naprej po geslu »Vse za vero, dom, cesarja!»

(Zmaga na Teharjih pri Celju.) Na Teharjih so v ponedeljek Slovenci pri občinskih volitvah zmagali v vseh treh razredih. Izvoljeni so gg. v III. razredu: Janez Pišek, Ignac Cajhen, Jožef Rebov in Anton Stor; v II. razredu: Franc Spes, Jožef Kač, Franc Store in Martin Sante; v I. razredu pa: dr. Dolschein, Boštjan Kovač, Jožef Šuhl in Franc Dimec. Slava vrlim volilcem!

(Slovstvo.) V Ljubljani v katoliški tiskarni so zagledali beli dan slov. mladini toli priljubljeni »Pomladni glasi«, 8. zvezek, ki stane broširan 30 kr., v platno vezan 40 ali 55 kr. Stariši in prijatelji mladine, kupite prav obilno ta zvezek naši deci! — Ant. Kosi-jeve »Zabavne knjižnice« je izšel VII. zvezek s prav mično vsebino; stane samo 15 kr. ter se naroča pri g. izdajatelju v Središču. Kakor poprejšnje, tako tudi ta prav čedni zvezek nujno priporočamo.

(Nemčurska surovost.) Komaj se je novi slov. odvetnik dr. R. Pipuš naselil v Mariboru, že si je nekaj nemčurčkov hotelo tevtonsko jezo ohladiti nad njegovim slov. nemskim napisom: »Odvetniška pisarna — Dr. R. Pipuš — Advokaturskanzlei«; katerega so v noči od nedelje do ponedeljka grdo razrezali. Ta razmesarjena izveska naj le ostane čez priznanje na ogled vsem, ki hočejo upoštevati ne mariborsko nemštvo, ampak prusaštvo.

(Vesela novica za konjiški okraj!) Finančni minister g. Wittek je zagotovil poslancu g. J. Žičkarju, da se je med vlado in južno železnico sklenila pogodba, vsled katere prevzame južna železnica polovico letnega primanjkljaja, ki ga ima konjiška železnica. To je brez dvoma vesela pisanka ne le za davkoplačevalce konjiškega okraja, temveč za celo štajarsko deželo.

(Vojniški nemški župan) M. Stallner je bil za pričo, ko sta se v dvoboju merila dr. Streinc in Steinwender. Kakor sta bojevalca, je tudi priča izobčena iz katoliške cerkve. Vojničani, zdaj vidite, koliko krščanskega duha ima vaš župan! Se bodele tedaj čudili, ako ni prijazen kakemu duhovniku? Menda ne!

(V cenilno komisijo) za osebno dohodarino so bili v brežiškem okraju izvoljeni gg. v I. razredu dr. Jožef Kotnik in okr. sodnik J. Sitter, namestnikom; v II. razredu milar Karol del Cott in pek Fr. Bogovič, namestnikom; v III. razredu pa dr. Kvidon Srebre in trgovec Anton Umek namestnikom. V celjskem okraju pa so žal, zmagali Nemci in nemškutarji v vseh treh razredih.

(Od gornje Savinje.) Povodenj je v noči od petka do sobote odnesla mnogo na vodi za splavanje pripravljenega lesa med Ljubnem in Lučami; raztrgala je tudi štiri jezove. Res, trda gre ubogim lesotrcem spraviti les v denar.

(Iz Rečice v Savinjski dolini.) Z vso silo so nam šolske oblasti obesile na vrat letos še nov četrti šolski razred; a gospodom je lahko velevali, le učiteljev ne morejo iz tal izpehati. Kako se pač gospoda sama bije po zobeh! Imamo usiljeno štiri-razredno šolo pa — čujte, le jednega definitivnega učitelja; ako bi nam Gornjigrad še jednega ne posodil, imeli bi štiri-razrednico s samo jednim učiteljem. Enkrat bo menda tudi šolske oblasti pamet srečala!

(Veličastno spremstvo) mnogo- brojne množice je izkazalo zadnjo čast v soboto preblagemu jubilanu, vlč. g. župniku J. Žeheljnu v Mozirju. Pogreba so se udeležili mnogi odlični možje, narodna društva in 22 gg. duhovnikov. Nepozabni rajnik je bil vreden izkazane mu časti! Pokoj njegovi duši!

(Iz Savinjske doline.) Modre glave so iztuhale zopet nove ukaze glede mrliških ogledov, ki pa le občinam nova bremena nakladajo ter strankam nepotrebnih skerbij pouzročajo. Radovedni smo, koliko manj bo zdaj ljudij pomrlo; smrti, smrti se birokrati preveč boje!

(Osebna vest.) Gospod dr. Franc Janežič, profes. veronauka na c. kr. višji gimnaziji v Celju, je odšel vsled obolevosti v duhovsko zdravilišče v Gorico; nadomestuje ga gospod Josip Kardinar, dosedaj učitelj veronauka na slov. gimnaziji.

(Poštni urad v Vojniku) je znan daleč na okoli radi svojega nerednega uradovanja. Primanjkuje mu že celo znanje krajevnih imen, ki spadajo v njegovo področje. Velikokrat se pripeti, da pismo, namenjeno na kak kraj, pride nazaj z opazko, da je ta kraj čisto neznan. Ker je poštna upraviteljica trda Nemka, je lahko umevno, če si slovenskih naslovov ne zna prav tolmačiti. Torej zaradi nemškega uradništva med Slovenci naj slobodno trpi promet! Ni li to čudno nasilstvo? Od prizadete strani vložila se je že radi takega ravnanja vojniške pošte pritožba na poštno ravnateljstvo v Gradcu.

(Jezikovno vprašanje.) Pod tem naslovom se poroča graški »Tagespošti« z Dunaja: V poslanskih krogih se govori, da sta se dva sodnika iz slovenskih okrajev v področju graškega nadsodišča pritožila, ker nadsodišče izdaje razsodbe v nemškem jeziku in jih morajo okrajna sodišča prevajati v slovenski jezik. Nadsodišče naj dopošilja okrajnim sodiščem razsodbe v slovenskem jeziku za slovenske stranke. Ministerstvo je baje pritožbe odbilo, vendar pa od nadsodišča zahtevalo pojasnilo. Naj se vendar to vprašanje reši pravično!

(Vojaško kazino) so si ustanovili mariborski dejanjski in vpokojeni častniki v hotelu »Nadvojvoda Ivan«. Mestna kazina, kjer imajo Schönerijanci veliko besedo, pa je zdaj seve precej prazna, še bolj pa je prazna njena blagajnica, kajti odkar so iz te kazine izstopili častniki, ima na mesec okoli 120 gld. manj dohodkov.

(Požari.) Na Stari cesti blizu Ljutomera je zgorela viničarija Aleksandra Anoska, krava in svinja ter mejaseva hiša Franca Hanziča, ki pa ni bil zavarovan. — V noči od nedelje do ponedeljka so pogoreli pri Sv. Urbanu pri Ptuj posestniki Franc Fürst, Jožef Gal, Franc Murko in Matija Bezjak. — V noči dne 28. marnja je zgorela